

6/8/2014

דניאל,

להכיר מישהו מגיל אפס ולא להכיר אותו באמת. לדעת שהוא בן אדם להיט, להסתכל עליו מרחוק ולהתרשם. כך הרגשתי כלפיו.

היינו חבורה של ילדים, שמלבד זה שההורים שלנו חברים, לא היה לנו הרבה מן המשותף. כל אחד חי את העולם שלו. והגילאים של הילדים בחבורה החלו בגיל 0 והסתיימו בגיל שלך.

אפשר לומר שהיינו כולנו משפחה מורחבת אחד של השני. כך זה הרגיש לפחות.

נפגשנו כולנו בעיקר בארוחות שההורים ארגנו ולעיתים גם בטיוולים לחו"ל שהוכרחנו לנסוע אליהם (בשמחה יש לומר).

בשנים האחרונות שלפני הגיוס של השכבה הבוגרת בחבורה שלנו (שדניאל חלק ממנה), בכל המפגשים, שיח החבורה התנהל בעיקר מעל שולחן הפוקר שפתחנו או בין שני צדי הרשת של שולחן הפינג-פונג שהשתלטנו עליו בכל מקום בו נפגשנו.

אני מתארת לעצמי שכל הילדים, כמוני, זוכרים את דניאל כמנצח הראשי בטורנירים האינסופיים בפינג-פונג, שמאפשר לבנות שבחבורה להשיג נקודה אחת מולו כדי שתתלהבנה, שמשחק מול יעל ונגה ביחד כשהן בנות שש בערך ונהנה מכל רגע. או שהם זוכרים שבמשחק פוקר שבו כל אחד אמור להחזיק חמישה קלפים ביד, פתאום התברר שדניאל החזיק שישה קלפים, וכולם אסים.

וביום אחד, מי שנתן את הטון בחבורה הלא קשורה הזו, הפסיק להגיע למפגשים הללו.

ומאז אנחנו לא משחקים פוקר.

ולאט לאט כל ילד הלך לדרכו. והחבורה הזו נפגשת באירועים לזכרו של הגבר של החבורה שלנו. ומתגעגעת.

ניצן